

Έπος του '40 ή έπος της Παναγίας; - του Θεολόγου Νικόλαου Ρεντάκη

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Φωτό: <http://pluton22.blogspot.gr/2014/10/1940.html>

Ήχος α'. Τῆς ερήμου πολίτης.

Τῆς Σκέπης σου Παρθένε, ανυμνούμεν τας χαρίτας, ἡν ὡς φωτοφόρον
νεφέλην, εἰσαπλοῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ σκέπεις τὸν λαόν σου νοερώς, ἐκ πάσης τῶν
ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς. Σε γὰρ σκέπην καὶ προστάτην καὶ βοηθόν, κεκτήμεθα βοώντές
σοι· Δόξα τοῖς μεγαλείοις σου Ἀγνή, δόξα τῇ θείᾳ Σκέπῃ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς
σου, προμηθεΐᾳ Ἄχραντε.

Μάθαμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες νὰ μιλάμε γιὰ τὸ ἔπος τοῦ 1940 στὰ Βουνάτῃς Πίνδου.

Εἶναι ὅμως ἔπος τῶν Ἑλλήνων ἢ ἔπος τῆς Παναγίας; Ἀπὸ τίς διηγήσεις τῶν
στρατιωτῶν ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν θὰ δούμε ὅτι ἦταν ἔπος τῆς Παναγίας καὶ σ'
Αὐτὴν ἔπρεπε οἱ Ἕλληνες νὰ ἀποδίδουμε τιμὴ ὅπως μᾶς λέει ἕνα τροπᾶριο τῶν

αίνων της Αγίας Σκέπης.

Ἦχος α΄. Τῶν ουρανίων ταγμάτων.

Τὴν Αειπάρθενον Κόρην και Θεοτόκον Αγνήν, τὴν τῶν πολεμουμένων,συμμαχίαν και σκέπην, ἡμῶν δε εξαιρέτως καταφυγήν, και ετοιμήνβοήθειαν, ανευφημήσωμεν σύμπασα η Ελλάς, μεγαλύνοντες τὴν Σκέπηναυτῆς.

Ἐπρεπε ὅλοι οι Ἕλληνες να γεμίζουμε τις Εκκλησιές μας και να τιμήσουμε την Υπεραγία Θετόκο ὅπως μας λέει το τροπάριο «σύμπασα η Ελλάς».

Ο Τάσος Ρηγόπουλος, πολεμιστής του 1940 γράφει από το μέτωπο:

«Σου γράφω από μία αετοφωλιά, τετρακόσια μέτρα ψηλότερη από την κορυφή της Πάρνηθας. Η φύση τριγύρω είναι πάλλευκη. Σκοπός μου [...]είναι να σου μεταδώσω αυτό που έζησα, αυτό που είδα με τα μάτια μου και που φοβάμαι μήπως, ακούγοντάς το από άλλους, δεν το πιστέψεις. Λίγες στιγμές πριν ορμήσουμε για τα οχυρά της Μόροβας, είδαμε σε απόσταση περίπου δεκατριών μέτρων μια ψηλή μαυροφόρα να στέκει ακίνητη. Ο σκοπός φώναξε: «τις ει;». Μιλιά δεν ακούστηκε. Φώναξε ξανά θυμωμένος. Τότε, σαν να μας πέρασε ὅλους ηλεκτρικό ρεύμα, ψιθυρίσαμε: «η Παναγία!». Εκείνη ὄρμησε εμπρός σα να είχε φτερά αετού. Εμείς από πίσω της. Συνεχώς αισθανόμασταν να μας μεταγγίζει αντρειοσύνη.

Ολόκληρη εβδομάδα παλέψαμε σκληρά για να καταλάβουμε τα οχυρά Ιβάν-Μόροβας. [...] Εκείνη ορμούσε πάντα μπροστά. Και όταν πια νικητές ροβολούσαμε προς την ανυπεράσπιστη Κορυτσά, τότε η Υπέρμαχος έγινε ατμός, νέφος απαλό και απλά χάθηκε» .

Ένα θαύμα έζησαν και οι στρατιώτες του 51ου τάγματος στην κορυφογραμμή Ροντένη.

Από τις 22 Ιανουαρίου και κάθε βράδυ στις εννέα και είκοσι ακριβώς, το βαρύ πυροβολικό των αντιπάλων άρχιζε βολή εναντίον του τάγματος. Ο εκνευρισμός και οι απώλειες ήταν πολλές. Οι τολμηροί ανιχνευτές δεν μπορούσαν να εντοπίσουν τα εχθρικά πυροβόλα, προφανώς γιατί κάθε βράδυ οι αντίπαλοι τα μετακινούσαν. Η κατάσταση ήταν πιεστική. Ένα βράδυ του Φεβρουαρίου ακουστήκανε πάλι τα εχθρικά κανόνια.

«Παναγιά μου, βοήθησέ μας, σώσε μας», φώναξε εντελώς αυθόρμητα ο ταγματάρχης Πετράκης. Αμέσως στο βάθος πρόβαλε ένα φωτεινό σύννεφο και σιγά-σιγά δημιουργήθηκε κάτι σαν φωτοστέφανο και εμφανίστηκε η μορφή της

Παναγίας, η οποία άρχισε να γέρνει προς τη γη και στάθηκε σε ένα φαράγγι. Όλοι στο τάγμα μόλις είδαν το θαύμα, ρίγησαν.

«Θαύμα!», φώναξαν και έκαναν το σταυρό τους. Αμέσως στάλθηκε μήνυμα στην ελληνική πυροβολαρχία, τα ελληνικά κανόνια βρόντηξαν και λίγο μετά τα αντίπαλα σίγησαν. Οι οβίδες των Ελλήνων είχαν πετύχει τον απόλυτο στόχο .

«Η πίστη κατά την διάρκεια του πολέμου, το σίγουρο είναι ότι βοηθάει τον δοκιμαζόμενο στρατιώτη. Και η εικόνα της προστάτιδας του φέρνει ελπίδα και αισιοδοξία. ... οι Αρτινοί στο μέτωπο μπροστά στην εικόνα της Παναγιάς δεν φοβόνταν ούτε όλμους, ούτε τις εχθρικές σφαίρες...» .

Αριθ. Δ.Υ.

Εν Τ.Τ. 712 τη 3η Μαρτίου 1941
Ο Ανθυπασπιστής Γκάτζαρος Νικόλαος

Προς

Το 1/40 Τάγμα Ευζώνων Ενταύθα

«Περί εμφανίσεως της Παναγίας και των δοθεισών μοι υπ' Αυτής εντολών».

«Λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω υμίν, ότι χθες Κυριακήν, 2 Μαρτίου ε.ε. και περί ώραν 8ην μ.μ. μετέβην εις τι παρακείμενον του καταυλισμού 2ου Λόχου Τάγματος Υμών μικρόν ύψωμα απέχον περί τα 300μετρα, χάριν περιπάτου, αισθανθείς την ανάγκην κινήσεως. Μία μυστηριώδης δύναμις ωσάν να με ώθη προς τα εκεί. Ο αήρ έχει ήδη παύσει να φυσά και ο ουρανός ήτο αστερόης. Κατά την επιστροφήν μου εις την σκηνήν, δεν έχω αριθμήση 10 βήματα, ότε αιφνιδίως ενεφανίσθη εμπρός μου και μου ανέκοψε τον δρόμον μία γυνή μαυροφόρα έχουσα σεμνήν, την εμφάνισίν της. Το πρόσωπόν της διεκρίνετο χαρακτηριστικώς εις το βραδυνό ημίφως. Εις το θέαμα τούτο καταληφθείς εξ απροόπτου, κατ' αρχάς εξεπλάγην, κατόπιν όμως αυτοστιγμεί συνήλθον εκ του τρόμου, επειδή εγνώριζον, ότι πολλάκις η Παναγία ενεφανίσθη είτε ως όραμα, είτε καθ' ύπνον κατά τας πολεμικάς επιχειρήσεις του Στράτου μας.

Εγώ όλως μηχανικώς έλαβον θέσιν ημιγονυπετή, ίνα ασπασθώ την δεξιάν Της. Εκ της συγκινήσεως οι οφθαλμοί μου εδάκρυζον, οι πόδες και τα χείλη μου έτρεμον επί πολλήν ώραν. Ήκουσα να ομιλή: «Είμαι η Παναγία. Μη φοβείσαι παιδί μου, είπε! Εγώ ενεφανίσθην να σου είπω τρεις λόγους, τους οποίους να μη λησμονήσης:

1) Ο παρών πόλεμος εκηρύχθη απροκαλύπτως και αναιτίως υπό της Ιταλίας εναντίον της Ελλάδος. Θελήματί μου η Ελλάς θα εξέλθη τούτου νικηφόρως.

2) Ο πόλεμος ούτος εκηρύχθη εναντίον της Ελλάδος, ίνα γνωρίση ο κόσμος, ότι αφορμή τούτου είναι η απομάκρυνσις του εκ της Χριστιανικής θρησκείας, καθ' ην ύβριζεν, εβλασφήμει τα θεία της και έρρεπε προς τον εκφυλισμόν και την ακολασίαν και ούτως συμμορφωθή, ίνα μάθη ότι υπάρχει και προΐσταται ο Θεός. Τρανώτατα δε τεκμήρια της υπάρξεως ταύτης είναι τα συχνά θαύματα των Αγίων της Εκκλησίας του Χριστού.

3) Έπρεπε να μάθη ο κόσμος, ότι ο δίκαιος πάντοτε υπερισχύει της βίας.

Ανάφερε, λοιπόν, ταύτα και εγγράφως εις τον Διοικητήν σου, ίνα μη πτοηθή προ ουδενός κωλύματος, καθότι υπό την προστασίαν Μου ο Ελληνικός Στρατός θα νικήση!».

Μεθ' ο εν τη εξαφανίσει Της οι οφθαλμοί μου εθαμβώθησαν.

Εν τέλει συνήλθον εν μέρει και κατηυθύνθην αμέσως εις την σκηνήν υμών, όπου έξωθι ταύτης ανέφερον υμίν το συμβάν προφορικώς.

Νικόλαος Γκάτζαρος

Μετά από την εμφάνισι αυτή, όλοι μας οι στρατιώτες εδώσαμε τον φτωχό όβολό μας και με προθυμία κτίσθηκε στο μέρος αυτό ο ναός της Παναγίας.

Το αδέσποτο μουλάρι

Ο Ν. Ντραμουντιανός διηγείται μία θαυμαστή εμπειρία του από τον πόλεμο του '40:

«Ο λόχος μας πήρε διαταγή να καταλάβει ένα προχωρημένο ύψωμα για προγεφύρωμα. Στήσαμε ταμπούρι μέσα στα βράχια. Μόλις τακτοποιηθήκαμε, άρχισε να πέφτει πυκνό χιόνι. Έπεφτε αδιάκοπα δύο μερόνυχτα κι έφτασε σε πολλά μέρη τα δύο μέτρα. Αποκλειστήκαμε από την επιμελητεία. Καθένας είχε τροφές στο σακίδιο του για μία ήμερα. Από την πείνα και το κρύο δεν λάβαμε πρόνοια «δια την αύριον» και τις καταβροχθίσαμε.

Από 'κει και πέρα άρχισε το μαρτύριο. Τη δίψα μας τη σβήναμε με το χιόνι, αλλά η πείνα μας θέριζε. Περάσαμε έτσι πέντε μερόνυχτα. Σκελετωθήκαμε.

Το ηθικό μας το διατηρούσαμε ακμαίο, αλλά η φύση έχει και τα όρια της.

Μερικοί υπέκυψαν. Το ίδιο τέλος περιμέναμε όλοι «υπέρ πίστεως και πατρίδος».

Τότε μία έμπνευση του λοχαγού μας έκανε το θαύμα! Έβγαλε απ' τον κόρφο του μία χάρτινη εικόνα της Παναγίας, την έστησε στο ψήλωμα και μας κάλεσε γύρω του:

— Παλικάρια μου! είπε. Στην κρίσιμη αυτή περίσταση ένα θαύμα μόνο μπορεί να μας σώσει. Γονατίστε, παρακαλέστε την Παναγία, τη μητέρα του Θεανθρώπου, να μας βοηθήσει!

Πέσαμε στα γόνατα, υψώσαμε τα χέρια, παρακαλέσαμε θερμά. Δεν προλάβουμε να σηκωθούμε κι ακούσαμε κουδούνια. Παραξενευτήκαμε και πιάσαμε τα όπλα. Πήραμε θέση «επί σκοπόν».

Δεν πέρασε ένα λεπτό και βλέπουμε ένα πελώριο μουλάρι να πλησιάζει κατάφορτο. Ανασκιρτήσαμε! Ζώο χωρίς οδηγό να περνά το βουνό, μ' ένα μέτρο χιόνι — το λιγότερο — ήταν εντελώς αφύσικο. Καταλάβαμε: Το οδηγούσε η Κυρία Θεοτόκος. Την ευχαριστήσαμε όλοι μαζί ψάλλοντας σιγανά, μα ολόκαρδα, το «Τη υπερμάχω» και άλλους ύμνους της. Το ζώο είχε πάνω του μία ολόκληρη επιμελητεία από τρόφιμα: κουραμάνες, τυριά, κονσέρβες, κονιάκ και άλλα.

Ένας στρατιωτικός ιερέας λέει τά εξής:

Λίγο αργότερα, συγκεντρώνεται όλος ο λόχος. Τους μιλάει μ' αγάπη και ενδυναμώνει το πατριωτικό τους αίσθημα.

«Σε σας έλαχε η μεγάλη τιμή, να υπερασπίσετε σήμερα τα ιερά και τα όσια της Πατρίδας μας...».

Τους προετοιμάζει ακόμα για την αυριανή Θ. Λειτουργία και Θ. Κοινωνία. Τα παλικάρια αποθέτουν στα πόδια του Εσταυρωμένου ό,τι βάραινε τη νεανική τους ψυχή.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί, ετοιμάζονται για το Ιερό Μυστήριο.

-Να πάμε στο ξέφωτο, λέει στο Λοχαγό ο π. Αλέξιος. Εκεί θα είμαστε ασφαλείς.

Ο αξιωματικός τρόμαξε.

-Όχι πάτερ μου, θα γίνουμε στόχος στα αεροπλάνα. Είναι πολύ επικίνδυνο. Να μείνουμε εδώ, ανάμεσα στ' αντίσκηνα.

Όμως παράξενο, ο πατήρ Αλέξιος δεν υποχώρησε.

Άρχισε η Θ. Λειτουργία.

Πλησίαζε να τελειώσει. Λίγο πριν τα παλικάρια προσέλθουν στο Ποτήριο της Ζωής, φάνηκε στον ορίζοντα ένα σμήνος από εχθρικά αεροπλάνα.

«Θεέ μου», προσευχήθηκε σιωπηλά ο ιερέας, «πρόλαβε το κακό, μην πάρω στο

λαιμό μου τόσα παλικάρια».

Τ' αεροπλάνα έφτασαν και άρχισαν μανιακά να βομβαρδίζουν τ' αντίσκηνα. Στο ξέφωτο απλώθηκε ένα λευκό σύννεφο, που σκέπασε τα πάντα. Τις στιγμές αγωνίας διαδέχτηκαν στιγμές χαράς

Ένας λόχος ολόκληρος γονατιστός προσευχόταν πάνω στο χιόνι. Τώρα ευχαριστούσε για την ανέλπιστη σωτηρία του.

Ακόμα ευχαριστούσε θερμά τον Πλάστη και Πατέρα του για τον άγιο αυτό λευίτη που του 'χε στείλει, σαν θείο δώρο, για να του συμπαρασταθεί στις δύσκολες αυτές στιγμές του πολέμου.

Όταν απομακρύνθηκαν τ' αεροπλάνα, η Θ. Λειτουργία συνεχίστηκε.

Με απέραντη ευγνωμοσύνη στον Θεό πλησιάζουν τα ηρωικά παλικάρια και κοινωνούν.

Σε λίγο θα χυθούν σαν λιοντάρια στον εχθρό και θα θριαμβεύσουν ακόμα μια φορά!!!

Στον πόλεμο του '40

Στο μέτωπο, σ όλη τη γραμμή, από τη γαλανή θάλασσα του Ιονίου μέχρι ψηλά τις παγωμένες Πρέσπες, ο ελληνικός στρατός άρχιζε να βλέπει παντού το ίδιο όραμα: Έβλεπε τις νύχτες μία γυναικεία μορφή να βαδίζει ψηλόλιγνη, άλαφροπερπάτητη, μέ την καλύπτρα της άναριγμένη από το κεφάλι στους ώμους. Την αναγνώριζε, την ήξερε από παλιά, του την είχαν τραγουδήσει όταν ήταν μωρό κι ονειρευόταν στην κούνια. Ήταν η μάνα η μεγαλόψυχη στον πόνο και στην δόξα, η λαβωμένη της Τήνου, η υπέρμαχος Στρατηγός.

Στις 10-4-1941, είχε σταλεί στο περιοδικό «Ζωή», επιστολή από ανώτερο αξιωματικό με τα στοιχεία Ι.Β. Παραθέτουμε αποσπάσματα: Η φράσις «Μας βοηθεί η πληγωμένη Παναγία μας» μυριάκις έχει λεχθεί μέχρι σήμερα ... Είναι άπειρα τα παραδείγματα των υπερφυσικών παρεμβάσεων εις τον αγώνα μας. Επί χιλίων οβίδων του εχθρικού πυροβολικού, αι 500 δεν εκρήγνυται, πίπτουσαι δ' εν μέσω ομίλων εκ 2,3,5,10 αξιωματικών ή οπλιτών ουδένα θίγουσι! Οβίς βαρέου πυροβολικού αφού ετρύπησε την στέγην ενός σταθμού επιδέσεως, έπεσεν εντός της αιθούσης όπου ενοσηλεύοντο 15 τραυματίες και δεν εξερράγη! Άλλη ομοία έπεσεν έξω από την σκηνήν του διοικητού του Συντάγματός μας, εντός της οποίας διέμενεν αυτός και άλλοι 5 ανώτεροι αξιωματικοί συσκεπτόμενοι, και δεν εξερράγη! Τους εβοήθησε η Παναγία μας. Μου απεκρίθη: Ας είναι δοξασμένο το όνομά Της.

Ο π. Αχίλειος Παπαθανασόπουλος στρατιωτικός ιερέας του 29ου Συντάγματος στο ημερολόγιό του γράφει:

«Μεγάλο κακό ο πόλεμος. Εφθάσαμε εις τον αυχένα Μετζικοράνης περί τα ξημερώματα. Μα πουθενά δεντράκι η θάμνος για κάλυψη. Οι περισσότεροι εκτεθειμένοι είμεθα όσοι εμείναμεν εις τον αυχένα Μετζικοράνης ως στήριγμα των δύο πυροβόλων που έδρων εντός της χαράδρας. Μας αντελήφθησαν οι Ιταλοί από τας κορυφογραμμάς του Σεντέλι και άρχισαν καταγιγιστικόν πυρ εναντίον μας. Όλοι εμείς κρυμμένοι -ας είπωμεν καλλίτερον εκτεθειμένοι - μέσα εις μανδράκια, που προχείρως εφτιάσαμε.

Δύο χιλιάδες περίπου οβίδες βαρεός όλμου ερρίφθησαν εναντίον μας από το πρωί έως το βράδυ επάνω μας και επεριμέναμε τη νύκτα, δια να μετρήσωμεν τους νεκρούς, να περισυλλέξουμε τους τραυματίας, να φάμε κάτι και να πιούμε ολίγο νερό. Επεριμέναμεν από στιγμής εις στιγμήν τον θάνατον. Ήλθε η νύκτα και εβγήκαμε από τα μανδράκια. Και ω του μεγάλου θαύματος. Μα κανενός δεν του είχε λυθεί η μύτη κατά το δη λεγόμενον».

Και αρκετοί στρατιώτες που δεν πίστευαν στην Παναγία και τα θαύματά της μετά τις εμπειρίες που είχαν έγιναν πιστά τέκνα της Εκκλησίας μας.

Μερικά παραδείγματα από το μέτωπο: Ένας στρατιώτης μέσα στο Νοσοκομείο έλεγε: εγώ δεν ήμουν α θρήσκος. Δεν πίστευα σε θαύματα. Η γριά μάνα μου θυμιάτιζε καμιά φορά τα βραδάκια το εικόνισμα της Παναγίας, κι εγώ μέσα μου την κορόιδευα. Αλλά τώρα, Κύριε, αν μου τα πει άλλος αυτά, θα τον θεωρήσω εχθρό μου. Αυτά που είδα εκεί επάνω στην Αλβανία, δεν είναι ένα θαύμα, είναι χίλια θαύματα. Κάθε ύψωμα που παίρνουμε, είναι ένα θαύμα. Κάθε μάχη, κάθε εξόρμηση δική μας, ένα θαύμα. Κάθε μέρα του πολέμου που περνά, ένα μεγάλο θαύμα.

Περιοδικό Ζωή 1941.

«... Σάββατο απόγευμα σ' ένα χωριό της Μεσσηνίας. Στην πλατεία του χωριού συγκεντρωμένοι αρκετοί χωριανοί. Εδώ και ο Μανώλης τραυματίας του αλβανικού μετώπου. Τους διηγείται σκηνές από την πολεμική ζωή. Έπειτα από την εξιστόρησι κάθε θαυμαστού κατορθώματος, επαναλαμβάνει: - Αλλά, να ξέρετε ένα πράγμα. Εμείς δεν πολεμάμε μοναχοί μας. Έχομε το Θεό με το μέρος μας. Η Παναγία πάει μπροστά και πίσω εμείς.

- Εσύ, Μανώλη, το πιστεύεις αυτό;

- Την ερώτηση την έκανε ένας χωριανός.
- Ο Μανώλης τον κοίταξε καλά, ύστερα κοίταξε κάτω συλλογισμένος. Έπειτα με ένα ύφος σοβαρό είπε. Έχεις δίκη να μου κάνης αυτή την ερώτησι κυρ Δημητρό. Γιατί με ήξερες κι εσύ, όπως με ήξερε όλο το χωριό, τι άπιστος και βλάστημος άνθρωπος ήμουνα πριν από τον πόλεμο. Αλλά αυτή τη στιγμή σας εξομολογούμαι. Το χέρι μου είναι μισό. Το άλλο έχει μείνει πάνω στα βουνά της Αρβανιτιάς. Λοιπόν, στο όνομα αυτού του χεριού που το 'δωκα θυσία στην Πατρίδα, σας βεβαιώνω όλους σας αυτή τη στιγμή, πως ο σημερινός Μανώλης δεν είναι ο Μανώλης που ξέρατε μια φορά. Εκείνος έσβυσε πια. Τα θαύματα που κάνει ο Θεός στο στρατό μου άνοιξαν τα μάτια και κατάλαβα πόσο μεγάλη είναι η θρησκεία μας που την περιφρονούσα. Επίστεψα. Εξωμολογήθηκα. Εκοινώνησα. Έγινα καινούργιος άνθρωπος. Από 'δω και μπρος θα ζήσω όπως θέλει ο Θεός μας ...»

Γράμμα ενός στρατιώτη στη σύζυγο:

«Δεν θέλω να μου στείλεις φανέλλες και κάλτσες. Προτιμώ να μου φτιάξεις και να μου στείλεις μια σημαία. Στο μέσον της θα βάλης τον Ντίνο να μου ζωγραφίσει μια Παναγιά της Τήνου. Θέλω να την χαρίσω στον Λόχο μου. Θα παραξενεύεσαι γιατί δεν με ήξερες για θρήσκο, αλλά από όσα βλέπουν τα μάτια μου, πιστεύω κι εγώ ότι μια θεϊκή δύναμις συντροφεύει τον στρατό μας.

(Από την Εφ. «Εκκλησία». Αρ. 24)»

Δεν είναι μόνο μαρτυρίες των Ελλήνων για την Παναγία αλλά και των Ιταλών στρατιωτών και των ξένων μέσων.

Από σημειώματα αξιωματικών και φαντάρων: Δεν είναι μόνο οι στρατιώτες μας, που βλέπουν την Παναγία να τους οδηγεί στη νίκη. Ιταλοί αιχμάλωτοι ανακρινόμενοι, κατέθεσαν ότι βλέπουν, από το μέρος το δικό τους μια μαυροφορεμένη γυναίκα να προχωρεί εμπρός από τις τάξεις του Ελληνικού στρατού και να τον οδηγεί εναντίον τους.

Αλλά και ξένος τύπος έγραψε για την επίδραση της θρησκείας σ' αυτόν τον πόλεμο ... έχουν μια ιδιαίτερη ευλάβεια για την Παναγία. Από την αρχή του αγώνα, ακούγαμε για περίεργα συμβάντα που αναφέρονται σε εμφανίσεις της Παναγίας».

Από τη Βρετανική Πρεσβεία

ΑΘΗΝΑΙ Δεκέμβριος 9, 1940

Κυρίε μου,

Εις την επιστολήν μου Νο 293 της 23ης Νοεμβρίου, ανέφερα την ευρέως παραδεχομένην πίστιν εδώ ότι ο ελληνικός στρατός απολαμβάνει της ιδιαίτερας προστασίας της Παναγίας της Τήνου και ότι οι νίκες του, οι οποίες δύνανται ασφαλώς να ονομαστούν θαυματουργικές, οφείλονται εις την επέμβασίν της.

Αυτή η πίστις έχει γίνει τώρα πεποίθησις και υπάρχουν αναρίθμητες ιστορίες των παρουσιάσεων της Ευλογημένης Παρθένου εις στρατιώτας εις το μέτωπον ενθαρρύνοντάς τους εις την μάχην, με υποσχέσεις ότι η ιεροσουλία που έγινε από τους Ιταλούς εις τον Ναό της κατά την εορτή της Κοιμήσεως θα ετιμωρείτο από μία μεγάλη ήττα... [...]

Φαίνεται ασύνηθες ν' αφιερώνω μία επίσημη επιστολή σε τοιούτο θέμα, αλλά, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η πεποίθησις ότι υποστηρίζεται από υπερφυσική βοήθεια έχει συμβάλει πολύ εις την ενθάρρυνσιν του Έλληνος στρατιώτου, εις την ακούραστη επιδίωξή του δια νίκη, και του Ελληνικού λαού εις τον ενθουσιασμό του δια τον πόλεμον...

Η επίθεσις κατά της «Έλλης» στην Τήνο απεδείχθη πράγματι ένα σοβαρό λάθος, δια το οποίον πρέπει να μετανοούν οι Ιταλοί τώρα σκληρά.

Όχι μόνον ένωσε την Ελλάδα, την εβοήθησε από την αρχή με την πεποίθησιν ότι τα όπλα της εβοηθούντο θαυματουργικώς - μία πεποίθησις η οποία εις αυτήν την χώραν των ισχυρών και βαθέων θρησκευτικών παραδόσεων έχει ανεκτίμητη αξία.

Έχω την τιμήν να παραμένω με τον μεγαλύτερον σεβασμόν, Κύριε μου,

Ο πλέον ταπεινός και πλέον πιστός υπηρέτης Σας.

«MichaelPalairt».

Μετά από αυτές τις Μαρτυρίες δεν μπορούμε να ομολογήσουμε ότι το έπος του 1940 ήταν έπος της Παναγίας μας αγαπητοί αναγνώστες;

Πηγή: tribonio.blogspot.gr